

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Türkiye bugün sadece ekonomik krizle mücadele etmiyor; aynı kriz, toplumun en savunmasız kesimini, yani çocukları sosyolojik bir çöküşün merkezine itiyor. Hatalı ekonomi politikaları yoksulluğu derinleştirdikçe, suçun yaşı giderek küçülüyor. Bu çocuklar artık sokakta sadece “suça bulaşan” değil, suç örgütleri için stratejik birer araç haline geliyorlar.

Resmî verilere göre Türkiye’de 4 binin üzerinde çocuk (12–18 yaş arası) cezaevlerinde tutuluyor bunların yaklaşık 1.341’i hükümlü, 2.952’si tutuklu durumda yani savunmasız gençler henüz yargılanmadan cezaevine girmiş durumdadır. Buna ek olarak farklı sivil toplum raporları, 12–18 yaş arası yaklaşık 4.682 çocuğun cezaevlerinde barındığını aktarıyor. Bu rakamlar, çocukların suç örgütlerinin hukuki hesapları için araç haline geldiğinin güçlü bir göstergesidir: Çünkü çocuklar, hâkimlerce “rehabilitasyon” adı altında ağır cezalardan kaçınırken, suç çevreleri için düşük riskli “hukuki kalkan” olarak değerlendiriliyor. Sadece tutuklular değil: TÜİK verilerine göre 2024’te güvenlik birimlerine getirilen çocuk sayısı 612.651’e ulaşmış durumda; bunlardan 202.785’i suça sürüklenme nedeniyle kayıtlara geçti. Bu sayı bir önceki yıla göre ciddi bir artış gösteriyor. Çocukların işlediği suçların başında yaralama, hırsızlık, uyuşturucu ve hatta cinayet gibi ağır suçlar geliyor ve bu trend son yıllarda yükseliyor.

Bu veriler tesadüf değildir. Çocuklar suçlu doğmuyor; bu düzende, ekonomik çaresizlik ve sosyal dışlanma yüzünden suça itilmekte. Eğer bu tabloyu sadece “ceza adaleti sorunu” olarak okursak gerçek nedenleri göz ardı etmiş oluruz yoksulluk ve umutsuzluk, gençlerin suç örgütlerinin cazibesine kapılmasını kolaylaştırıyor. Gettolarda hayat boyu bir gelecek umudu yok; sokakta “abilik” mertebesi, sahte saygınlık çocuklar için bir statü sembolü haline geliyor. Hukuki ayrıcalıklar, suçun caydırıcılığını ortadan kaldırıp çocukları suç örgütlerinin işe alım aracı kılıyor. Eğitim ve istihdam dışlayıcılığı, gençleri yasadışı kanallara yönlendiriyor. Medya ve sosyal medya kültürü, suç estetiğini romantikleştirerek bu yıkıcı süreci besliyor. Bu tabloyu sadece “çocuk suçu” olarak görmek yerine toplumsal bir başarısızlık, ekonomik çöküşün çocuklar üzerinde somutlaşmış hali olarak görünmektedir. Bu noktada Anayasamızın 98’nci Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü’nün 104 ve 105’nci maddeleri gereğince Meclis Araştırma Komisyonu kurulmasını arz ederim.16/12/2025

Orhan Sürer
Adana Mv.

İlhami Özen A1600
Delişay Mv.

Talat DİNÇER

İlhan Kerem
Sakıncı Mv.

Leşat Karagöz
Avasya Mv.

Mersin Milletvekili

Ömer Fethi Güner

Orhan Sarıbaş
Kuşçay Mv.

Pykay Bonat
Delişay Mv.

